

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

09 august 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte – Petru Ursache,

judcătorii – Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Coptu Sergiu în numele inculpatului Panteleev Eduard, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 30 decembrie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 iunie 2016, în cauza penală în privința lui

Panteleev Eduard XXX,

născut la xxx, originar din xxx, domiciliat în xxx.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- 1. de la 10 decembrie 2013 - până la 30 decembrie 2015 (instanța de fond);*
- 2. de la 15 aprilie 2016 - până la 20 iunie 2016 (instanța de apel);*
- 3. de la 13 iunie 2017 – până la 09 august 2017 (instanța de recurs ordinar).*

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 30 decembrie 2015, Panteleev Eduard a fost condamnat în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, la 3 ani închisoare.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei stabilite a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 3 ani.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, Panteleev Eduard, la data de 17 aprilie 2013, aproximativ la ora 23³⁰, aflându-se la terasa barului xxx situată pe str. xxx din xxx, încălcând grosolan ordinea publică însoțită de aplicarea violenței și având un comportament agresiv, acționând cu intenție în prezența mai multor persoane, cu o deosebită obraznicie și fără nici un motiv, a inițiat un conflict cu xxx, numindu-l cu cuvinte necenzurate și continuându-și acțiunile sale huliganice, intenționat după ce a stricat de peretele terasei un pahar de la bere, i-a aplicat ultimului, o lovitură

cu un ciob de sticlă în regiunea capului, cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr.967/D din 15.05.2013, vătămare corporală ușoară.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Pascal L. în numele inculpatului care, a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei hotărâri de achitare. În argumentarea apelului a indicat că sentința instanței de fond este una nefondată și ilegală, deoarece s-a dat o apreciere eronată probelor prezentate, astfel în speță ordinea publică nu a fost încălcată, iar conflictul care s-a declanșat între Pantelev Ed. și xxx a avut loc, într-un bar, care, se afla în reparație, unde se aflau victima cu două persoane și Pantelev Ed. cu o persoană.

În cadrul urmăririi penale s-a demonstrat relațiile ostile între inculpat și partea vătămată, iar potrivit Hotărârii explicative a Plenului CSJ nr.4 din 19.06.2006 cu privire la practica judiciară în cauzele penale despre huliganism, insultele, loviturile, cauzarea vătămarilor grave săvârșite în familie, apartament, asupra rudelor, cunoscuților și provocate de relațiile personale ostile etc., vor fi calificate în baza prevederilor Codului penal ce prevăd răspunderea pentru infracțiunile împotriva vieții și sănătății persoanei.

La fel, a menționat că instanța nu a dat o apreciere obiectivă faptului, că Pantelev Ed. a devenit parte în proces la 07 mai 2013, când a fost recunoscut în calitate de bănuț, iar calitatea de învinuit i-a fost stabilită la 29.11.2013, astfel, învinuirea i-a fost adusă peste termenul de 6 luni și 22 zile. În perioada nominalizată, Procurorul General nu a emis nici o ordonanță de prelungire a termenului de menținere în calitatea de bănuț, astfel fiind depășit termenul de 22 de zile. Prin urmare, hotărârea contestată este afectată de un viciu fundamental reglementat de prevederile art. 6 pct.44) CPP.

3.1. Apel suplimentar a declarat și avocatul Coptu S. în numele inculpatului, care, a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare, din lipsa în acțiunile inculpatului a elementelor constitutive ale infracțiunii. A menționat că instanța incorect a apreciat critic declarațiile inculpatului, precum că prin acestea se intenționează eschivarea de răspunderea penală, or, anume depozițiile inculpatului coroborează cu celelalte probe administrate.

Totodată a relatat că din declarațiile martorilor Chipercean S., Tulușniuc C., se constată că există anumite contradicții între aceste declarații, precum și în explicațiile lor inițiale. Astfel, aceste contradicții urmau a fi interpretate în favoarea inculpatului.

Depozițiile lui Pantelev Ed., au fost confirmate în ședința de judecată prin declarațiile martorului Caraman A., însă instanța necătând că a făcut trimitere la ele, și-a întemeiat soluția de condamnare pe alte probe analizate, trecând cu vederea depozițiile martorului dat.

La fel, a conchis că faptele comise de inculpat nu întrunesc elementele componenței de infracțiune.

Localul unde a avut loc incidentul nu este loc public, drept urmare nu a fost încălcată ordinea publică, deoarece localul nu era deschis, acesta fiind în reparație și corespunzător urmează a fi reținut de către instanța de apel.

Astfel, nu este demonstrat cu certitudine faptul aplicării violenței de către inculpat asupra părții vătămate, iar faptul că instanța a făcut trimitere la declarațiile martorilor Tulușniuc C., Codreanu V. și Chipercean S. care sunt prietenii părții vătămate, consideră că ultimii au depus declarații intenționate, în scopul de a-l apăra, mai mult că depozițiile acestora conțin contradicții, inclusiv cu cele date la urmărirea penală, din care considerente ele urmau a fi apreciate critic.

Apelantul nu este de acord cu argumentarea instanței precum că acțiunile inculpatului întrunesc și latura subiectivă a infracțiunii incriminate, deoarece intenția inculpatului, era de a iniția conflictul cu partea vătămată, fapt ce se confirmă prin declarațiile inculpatului și a martorului Caraman A., care au confirmat că văzînd persoanele cunoscute la terasa barului xxx situat pe str. xxx, și anume prietenii victimei au intrat în acel local, deși puteau merge în altă parte avînd în vedere relațiile ostile între inculpat și partea vătămată întru evitarea oricărui conflict. Astfel, nici inculpatul, cât și martorul Caraman A., nu au declarat instanței că au intrat în acel local intenționat cu scopul de a se întîlni cu partea vătămată, precum și că posibil în local va fi victima, iar conflictul va fi inițiat de către Pantelev E., scopul fiind de a servi ceva, dar nu de a se întîlni cu xxx și a discuta ceva cu el.

În viziunea apărării ordinea publică ca atare nu a fost încălcată - a avut loc un conflict între două persoane în cadrul altercației din incinta acelu local la data de 17.04.2013.

De asemenea, nu este de acord cu faptul că în acțiunile inculpatului s-a reținut circumstanța agravantă „săvârșită cu aplicarea obiectelor pentru vătămarea integrității corporale și a sănătății”. A indicat că inculpatul nu a folosit acel pahar, care de fapt nu se afla în mîna sa, ci în mîinile lui xxx ca obiect de aplicare cu el a unor lovituri sau vătămări corporale.

Ilegalitatea sentinței constă în argumentarea insuficientă, perceperea eronată a fondului cauzei.

În cadrul procesului penal au fost comise anumite încălcări de procedură penală și anume a menționat că urmărirea penală a fost pornită la data 25.04.2013 în baza plângerii xxx. La data de 07.05.2013, Panteleev Ed. a fost recunoscut în calitate de bănuț, iar la 29.11.2013, când i-a fost înaintată învinuirea a fost pus în calitate de învinuit.

Astfel, de la momentul recunoașterii în calitate de bănuț și până la înaintarea învinuirii s-au scurs 6 luni și 22 zile. Organul de urmărire penală a omis termenul de 3 luni pentru al pune sub învinuire pe Panteleev E.

Reținând cele nominalizate, hotărârea contestată este afectată de un viciu fundamental potrivit art. 6 pct.44) CPP.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 iunie 2016, au fost respinse, ca nefondate apelurile declarate.

5. Instanța de apel și-a motivat soluția prin faptul că probele cercetate de prima instanță, cu respectarea prevederilor art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, confirmă vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate și acțiunile lui corect au fost încadrate în prevederile art. 287 alin.(3) Cod penal.

Totodată, instanța a conchis că fapta inculpatului s-a manifestat prin încălcarea grosolană a ordinii publice, însoțită de aplicarea violenței asupra persoanelor și prin acțiuni care se deosebesc printr-un cinism sau obrăznicie deosebită. Cele relatate rezultă din declarațiile părții vătămate xxx, a martorilor Tulușniuc C., Chipercean S., Codreanu V., care au comunicat că inculpatul, Panteleev Ed. fără nici un motiv l-a numit pe partea vătămată cu cuvinte necenzurate, ulterior a stricat un pahar și l-a lovit pe ultimul în cap și regiunea gâtului. Mai mult, însăși inculpatul, a declarat că la apucat pe victimă și a pus-o la pământ.

Cele relatate sunt confirmate și prin raportul de expertiză medico-legală nr.967/D din 15.05.2013 potrivit căruia s-a concluzionat că la xxx s-a constatat: plăgi tăiate și excoriații pe față, gât, torace, echimoză pe față, care puteau fi produse prin acțiunea traumatică a unui obiect tăietor, posibil cu cioburi din sticlă în timpul și circumstanțele indicate, condiționează o dereglare de scurtă durată și se califică ca vătămări corporale ușoare. Leziunile corporale depistate sunt accesibile pentru mâna proprie. Luând în considerație aspectul

morfologic și așezarea multipolară a leziunilor corporale depistate, practic exclude producerea lor în rezultatul căderii corpului din poziție statică cu sau fără accelerație și lovire cu fața de corpuri proeminente.

În acest sens, instanța a făcut referire și la practica judiciară, potrivit căreia, huliganismul însoțit de aplicarea violenței asupra persoanelor sau de amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe constituie atât violența psihică, cât și cea fizică, ce se poate manifesta prin cauzarea unor prejudicii sănătății, care pot surveni în urma săvârșirii unor acțiuni cu caracter violent, produse prin aplicarea de lovituri, prin imobilizarea, îmbrâncirea, punerea unei piedici victimei, urmate de vătămarea integrității corporale sau de leziuni corporale, sau fără cauzarea prejudiciului sănătății.

Astfel, în sensul art. 287 Cod penal, prin violență se are în vedere violența soldată cu vătămarea ușoară a integrității corporale sau a sănătății ori violența soldată cu leziuni corporale care nu presupun nici dereglarea de scurtă durată a sănătății, nici pierderea neînsemnată și stabilă a capacității de muncă.

De asemenea, instanța a menționat că infracțiunea prevăzută la art. 287 alin. (3) Cod penal presupune întotdeauna ipostaze cu implicații publice.

Prin urmare, inculpatul a comis fapta prejudiciabilă într-un loc accesibil publicului și anume, la terasa barului xxx din str. xxx, xxx, în prezența mai multor persoane prezente în acel local.

Reținând cele nominalizate, instanța de apel a respins argumentele avocatului Coptu S., precum că localul unde a avut loc incidentul nu este loc public și drept urmare nu a fost încălcată ordinea publică, deoarece localul nu era deschis acesta fiind în reparație. Instanța a conchis că necătând la faptul că barul în cauză era în reparație, acesta activa, fapt confirmat de martorul Caraman A., care a menționat că barul funcționa după ora 23⁰⁰. Mai mult, atât inculpatul, precum și martorul Caraman A., au intrat în acel bar ca să servească ceva, ceea ce denotă că acesta nu era închis.

Locul public nu este o caracteristică obligatorie a infracțiunii de huliganism, obligatoriu fiind modul public al infracțiunii de huliganism: adică fie actele huliganice sunt săvârșite în prezența unor persoane sau rezultatul actelor huliganice devine inevitabil cunoscut altor persoane.

În speță este prezent modul public, or în bar în momentul conflictului erau aproximativ 7 persoane, fapt afirmat de participanții la proces.

La fel, instanța a indicat că, latura subiectivă a infracțiunii de huliganism

se exprimă prin intenție directă ori făptuitorul și-a dat seama de caracterul prejudiciabil al acțiunii sau inacțiunii sale și a dorit să încalce grosolan ordinea publică și să aplice violența asupra părții vătămate, motivul infracțiunii fiind huliganice. Anume izbucnirea emoționată a inculpatului dat fiind faptul că exista un conflict mai vechi între el și victimă a dus la inițierea conflictului și comiterea faptei infracționale.

Instanța a considerat neîntemeiat motivul indicat de apărător că în speță nu sunt prezente motivele huliganice. Astfel, infracțiunea de huliganism s-a consumat din momentul în care Pantelev Ed. a încălcat ordinea publică, l-a numit cu cuvinte necenzurate și l-a lovit pe xxx. S-a stabilit că inculpatul, intenționat după ce a stricat de peretele terasei un pahar de la bere, i-a aplicat părții vătămate o lovitură cu un ciob de sticlă în regiunea capului, cauzându-i astfel leziuni corporale.

Referitor la argumentul apelanților, precum că de la momentul recunoașterii în calitate de bănuit și până la înaintarea învinurii au trecut 6 luni și 22 de zile, instanța a menționat următoarele.

Potrivit ordonanței din 07.05.2013, Pantelev Ed. a fost recunoscut în calitate de bănuit.

Art. 63 alin.(2) CPP prevede că, organul de urmărire penală nu este în drept să mențină în calitate de bănuit: - persoana reținută – mai mult de 72 de ore; - persoana în privința căreia a fost aplicată o măsură preventivă neprivativă de libertate – mai mult de 10 zile din momentul când i s-a adus la cunoștință ordonanța despre aplicarea măsurii preventive; - persoana în privința căreia a fost dată o ordonanță de recunoaștere în această calitate – mai mult de 3 luni, iar cu acordul Procurorului General și al adjuncților săi - mai mult de 6 luni.

La 20.06.2013, adică peste o lună și 13 zile, a fost emisă ordonanța de punere sub învinuire a lui Pantelev E., fiindu-i incriminată comiterea infracțiunii prevăzute de art.287 alin.(3) Cod penal.

Potrivit extrasului din programul ACCES, Pantelev E. părăsise teritoriul Republicii Moldova la data de 18.06.2013 prin punctul de trecere PTF Giurgiulești - Galați Auto, din care motiv la acel moment nu s-a putut aduce la cunoștință acestuia respectivul act procedural.

Astfel, la data de 29.11.2013 lui Pantelev E. i-a fost adusă la cunoștință ordonanța de punere sub învinuire din 20.06.2013.

Mai mult ca atât, instanța a considerat neargumentată calcularea

termenului de deținere în calitate de bănuț a lui Panteleev Eduard din momentul începerii urmării penale, adică data de 25.04.2013.

6. Împotriva hotărârilor judecătorești nominalizate a declarat recurs ordinar avocatul Coptu S. în numele lui Panteleev Ed., care, invocând prevederile art.427 alin.(1) pct.6) și 8) CPP, solicită, casarea hotărârilor contestate și pronunțarea unei hotărâri de achitare, or, remiterea cauzei la rejudecare.

În argumentarea recursului a invocat aceleași motive care anterior le-a menționat în cererea de apel.

Suplimentar, a indicat că în instanța de apel cauza penală a fost examinată în completul de judecată – Șpac A., Brînză L. și Negru M. Ulterior, un membru al completului nu a mai putut participa, fiind modificat completul de judecată și inclus judecătorul Furdui S. Astfel, în materialele cauzei nu există o dispoziție a președintelui Curții de Apel Chișinău privind modificarea completului de judecată în instanța de apel. Consideră, că aceasta este o eroare de drept și constituie un temei pentru casarea deciziei instanței de apel cu remiterea cauzei la rejudecare.

A menționat că partea apărării a solicitat eliberarea citațiilor pentru a fi expediate unor martori de a se prezenta în instanța de apel, însă instanța nu a eliberat asemenea citații, astfel, nu a putut asigura prezența martorilor, fiind limitat la invitarea martorilor prin intermediul telefonului, la ce aceștia fiind prieteni cu partea vătămată, au refuzat să se prezinte.

Prin acest fapt, a fost lipsit de posibilitatea de a-și apăra poziția în instanța de apel.

Totodată a reținut că inculpatul Panteleev E. urmează a fi achitat, din motivul lipsei în acțiunile lui a elementelor infracțiunii. Astfel, recurentul în recurs a desfășurat toate elementele infracțiunii prevăzute la norma art. 287 Cod penal. Autorul, nu este de acord cu argumentul invocat de către instanța de apel precum că nu este necesar ca un anumit local să funcționeze oficial, pentru ca fapta să se considere comisă în loc public, dacă aceasta a avut loc în prezența mai multor persoane, iar făptuitorul avea intenția de a deranja ordinea publică. Acest argument menționat de instanță nu se încadrează în calificarea și analiza juridică a componenței de infracțiune.

La fel, nu este demonstrat faptul aplicării violenței de către inculpat, iar instanța a efectuat o concluzie generală fără o argumentare concretă.

Astfel, argumentele invocate anterior fondate pe lipsa elementelor

infrafracțiunii puse la baza soluției de condamnare, aprecierea neîntemeiată și neobiectivă a probelor, constituie anumite vicii fundamentale, care pot influența soluțiile instanțelor judecătorești.

Declarațiile părții vătămate urmau a fi apreciate critic, deoarece vin în contradicție și nu coroborează cu celelalte probe administrate în cauza penală.

De asemenea, nu este de acord cu motivele indicate în decizia instanței de apel cu privire la nulitatea actelor de procedură, considerând că aceste argumente pot constitui un motiv suplimentar în motivarea soluției, precum și de a demonstra că la nivel național instanțele judecătorești nu au capacitatea de a reacționa adecvat atunci când justițiabilul pretinde încălcarea fie a drepturilor garantate prin art. 6 CEDO, fie a principiilor fundamentale – principiul legalității și al preeminenței dreptului. În așa mod se demonstrează că dreptul garantat de art. 13 CEDO nu este unul teoretic și iluzoriu, iar autoritățile statului asigură implementarea măsurilor adecvate pentru a-și onora „obligațiile pozitive”.

Curtea Europeană a statuat că instanța națională competentă să examineze recursul instituit prin art. 13 CEDO trebuie să aibă puterea de a emite o hotărâre obligatorie privitoare la încălcarea dispoziției convenționale invocate de reclamant.

Instanța de apel nu a dat răspuns la fiecare argument și motiv invocat, astfel s-a încălcat prevederile art. 6 CEDO, precum și a menționat art. 7, 8, 10, 19, 24 CPP.

Consideră, că organul de urmărire penală l-a menținut pe Pantelev V. în calitate de bănuț mai mult de 3 luni, până a fost pus sub învinuire, reieșind din faptul că urmărirea penală a fost pornită în personam, fiind indicată familia și numele în ordonanța de pornire a urmăririi penale din 25.04.2013, astfel acesta fiind vizat direct ca o persoană suspectă. Termenul de 3 luni a expirat în viziunea apărării la 25.07.2013, când Pantelev E. reieșind din faptul că nu i-a fost înaintată învinuirea urma a fi scos de sub urmărire penală.

Prin urmare, ordonanța de punere sub învinuire din 20.06.2013 în absența persoanei, care i-a fost adusă la cunoștință lui Pantelev E. la 29.11.2013, este nulă.

Astfel, de la momentul când Pantelev E. a fost recunoscut în calitate de bănuț și până la înaintarea învinuirii au trecut – 6 luni și 22 zile.

Prin Hotărârea Curții Constituționale nr. 26 din 23.11.2010 a fost declarat neconstituțional prevederile alin.(6) art. 63 CPP. Prin urmare, art.4

din Protocolul nr.7 la Convenția Europeană prevede că nimeni nu poate fi urmărit sau pedepsit penal de către jurisdicțiile aceluiași stat pentru săvârșirea infracțiunii pentru care a fost deja achitat sau condamnat printr-o hotărâre definitivă conform legii procedurii penale ale acestui stat.

Potrivit art. 21 din Constituție orice persoană, acuzată de un delict este prezumată nevinovată până când vinovăția sa va fi dovedită în mod legal, în cursul unui proces judiciar public, în cadrul căruia i s-au asigurat toate garanțiile necesare apărării sale.

Raportând prevederile art. 21 cu starea de fapt a cazului inculpatului, rezultă că din momentul ce au expirat termenele aflării lui în calitate de bănuit, care urma a fi calculat nu din momentul emiterii ordonanței de recunoaștere ca bănuit, dar din momentul pornirii urmăririi penale, nefiindu-i înaintată învinuirea în săvârșirea infracțiunii imputate, deși partea acuzării pretinde că a fost emisă o ordonanță de punere sub învinuire la 20.06.2013 în absența învinuitului și a apărătorului, acesta adică Panteleev E. a obținut dreptul de a considera că bănuială a dispărut și nu are nici o restricție legală în cauza penală.

Această eroare procesuală urma să ducă la încetarea procesului penal în privința inculpatului la faza examinării cauzei penale. În acest sens a făcut referire și la prevederile art. 94, 95 și 251 CPP.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat de către avocat în numele inculpatului, considerându-l inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat, invocând că recurentul consideră că fapta incriminată nu întrunește elementele infracțiunii, însă instanțele de fond, judecând cauza, just au constatat circumstanțele de drept și de fapt ale cauzei și corect, au încadrat acțiunile lui Panteleev E. Astfel, autorul nefiind de acord cu modalitatea de apreciere a probelor, însă motivele date nu se conțin în temeiul prevăzut de art. 427 alin.(1) CPP.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal dispune inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Autorul recursului invocă prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, precum și nu au fost întrunite elementele infracțiunii, totodată făcând referire și la pct.10) al normei date - s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Avocatul a invocat în recurs pct. 10) alin.(1) art. 427 Cod de procedură penală, fără a argumenta temeiul dat, solicitând casarea hotărârilor contestate și pronunțarea unei hotărâri de achitare, or, remiterea cauzei la rejudecare.

În atare situație, Colegiul penal consideră nefondat temeiul nominalizat de avocat în această parte și reiterează că invocarea unor pretinse erori admise la etapa judecării cauzei de către instanța de apel, urmează a fi precedate de o motivare corespunzătoare privind esența acestora și indicarea expresă a circumstanțelor cauzei cărora sunt subsecvente, ceea ce în cazul dat nu s-a realizat.

Reieșind din textul recursului declarat, Colegiul penal conchide că avocatul în numele inculpatului își manifestă dezacordul față de modalitatea de apreciere a probelor efectuată de către instanța de apel, considerând că aceasta a acordat prioritate probelor administrate de către acuzare, fără a acorda eficiență prevederilor art. 101 Cod de procedură penală.

La acest capitol, instanța de recurs ține să menționeze că critica privind aprecierea incorectă a probelor administrate în cauza data, nu poate fi reținută de instanța de recurs, din motiv că un asemenea temei nu este prevăzut pentru a judeca cauza în ordine de recurs, iar procedura de apreciere a probelor ține de starea de fapt a cauzei, a cărei constatare este de competența instanțelor de fond.

Verificând probatoriul administrat în cauză prin prisma opiniei recurentului, în sensul că Panteleev E. nu a săvârșit infracțiunea imputată, Colegiul o consideră neîntemeiată.

Astfel, instanța de recurs remarcă prevederile art. 414 alin. (1), (5) Cod de procedură penală, potrivit căreia, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror

probe noi prezentate instanței de apel. Instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Colegiul reține, că instanța de apel examinând apelurile declarate în prezenta cauză, a cercetat suplimentar probele administrate la dosar, după cum rezultă din procesul verbal al ședinței de judecată (f.d. 11-32, vol. II), astfel ținând cont de prevederile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, instanța de apel a evaluat just probele în corespundere cu cerințele art. 101 al aceluiași Cod, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, corect ajungând la concluzia, că vina inculpatului Pantelev E. în comiterea infracțiunii imputate și-a găsit confirmarea.

Având ca suport prevederile legale sus enunțate și analizând textul deciziei instanței de apel, în raport cu argumentele invocate în apelurile declarate referitor la nevinovăția lui Pantelev Eduard, în viziunea instanței de recurs, această instanță și-a motivat soluția adoptată în sensul oferirii răspunsurilor la motivele apelurilor declarate, iar autorul recursului, de fapt, nu aduce careva argumente noi, ce ar combate concluzia instanțelor de judecată privind vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate. În principiu, o bună parte ale argumentelor invocate în recurs, sunt similare celor invocate în apel, iar instanța de apel a respectat rigorile ce se regăsesc în dispozițiile art. 414, 417 Cod de procedură penală, pronunțându-se motivat asupra argumentelor esențiale ale apelului, ceea ce exclude prezența temeiurilor pentru recurs invocat de pct. 6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală.

Totodată, nu este fondată nici critica recurentului, în sensul că nici un martor nu a confirmat faptul că Pantelev E. a acționat agresiv față de partea vătămată, precum și că a întreprins vre-o acțiune care încalcă grosolan ordinea publică însoțite de aplicarea loviturilor asupra victimei.

Astfel, potrivit teoriei penale prin acțiuni care încalcă grosolan ordinea publică, se înțelege fapta săvârșită în public, îndreptată împotriva ordinii publice, care se concretizează în acostarea jignitoare a persoanelor, în alte acțiuni similare ce încalcă normele etice, tulbură ordinea publică și liniștea persoanelor.

Însă, huliganismul poate fi săvârșit și în locuri care nu au un caracter public (apartamente, sedii de întreprinderi, terenuri private, mijloace de transport personal etc.). În această ordine de idei, comiterea infracțiunii de huliganism într-un loc public nu este o caracteristică obligatorie a acestei infracțiuni, obligatoriu este modul public al infracțiunii de huliganism: fie actele huliganice sunt săvârșite în prezența unor persoane sau rezultatul actelor huliganice devine inevitabil cunoscut altor persoane.

Astfel, potrivit art. 131 lit. a) Cod penal, prin fapta săvârșită în public se înțelege fapta comisă într-un loc care, prin natura sau destinația lui, este întotdeauna accesibil publicului, chiar dacă în momentul săvârșirii faptei în acel loc nu era prezentă nici o persoană, dar făptuitorul își dădea seama că fapta ar putea ajunge la cunoștința publicului.

Prin *acțiuni care încalcă grosolan ordinea publică* se înțelege fapta săvârșită în public, care se concretizează în acostarea jignitoare a persoanelor comportare batjocoritoare cu cetățenii, prin înjosire a onoarei și demnității persoanei.

Instanța de recurs atestă, că faptul încălcării grosolane a ordinii publice de către inculpat, se confirmă prin probele cercetate și verificate de instanța de apel și anume: - *declarațiile părții vătămate Xxx* din care rezultă că la 17.04.2013, seara, aproximativ la ora 23⁰⁰, împreună cu prietenii se odihnea în barul xxx, din str. xxx, xxx. Între timp, în acel bar s-a apropiat Pantelev E. cu prietenul său, Anatolie. Au început să consume bere și peste o perioadă între el și inculpat s-a creat un conflict, la care intervenea și Anatolie. În timpul conflictului, discuta cu vocea ridicată și Pantelev E. și-a făcut vânt cu paharul de bere, stricându-l de perete, după care, l-a lovit în cap și gât. Ulterior, a sărit la bătaie, însă prietenii când au văzut că are sânge pe gât, l-au dus la spitalul de urgență, a doua zi a rămas tot în spital. După prima lovitură nu a înțeles ce s-a întâmplat, apoi a vrut să se apere. Pe inculpat îl cunoaște de mult timp, relațiile sunt diferite, deoarece când Pantelev E. este treaz relațiile sunt normale, când este în stare de ebrietate relațiile sunt ostile. Anterior, a avut conflict cu inculpatul, când activa în calitate de director la bar. La momentul conflictului nu cunoaște câte persoane erau și nu poate spune dacă a fost perturbată activitatea localului. La fața locului nu a fost chemată ambulanța, deoarece nu era suficient timp pentru a o aștepta în cazul când era tăiat la gât și avea mașină la îndemână; - *declarațiile martorului Tulușniuc C.*, care a declarat că la 17.04.2013, se afla în barul xxx, fiind martor al conflictului inițiat

de către Pantelev E. Ultimul se afla în bar cu un prieten, care a participat și el la conflict, inițial ei au început necenzurat să vorbească în partea lui Volcov A. Apoi, inculpatul a stricat paharul de perete și l-a lovit pe Alexei în regiunea gâtului, cauzându-i o plagă. L-au dus pe victimă la spitalul de urgență. Conflictul a avut loc pe la ora 22⁰⁰, barul deja se închidea, însă încă lucra. Acolo se aflau în jur de șase-șapte persoane. Salvarea nu a fost chemată deoarece l-au transportat la spital personal cu mașina ei; - *declarațiile martorului Vrabie R.*; - *declarațiile martorului Chipercean S.*, care a relatat că, a avut loc un conflict între Pantelev E. și xxx în primăvara an. 2013. Inculpatul i-a aplicat lui xxx o lovitură cu paharul de bere, în urma căruia a fost tăiat. Agresivitatea a venit din partea lui Pantelev E. La acel moment în bar avea loc reparație, iar în bar erau 6-7 persoane. Paharul l-a stricat în urma loviturii de tejgheaua de metal care se afla în spatele lui xxx. Conflictul a avut loc la terasă, era seara târziu și oamenii se odihneau, serveau bere; - *declarațiile martorului Codreanu V.*, care a explicat că a fost martor la incidentul petrecut între xxx și Pantelev E. Cauza nu îi este cunoscută, însă a văzut momentul în care inculpatul cu un pahar de bere intenționa să-l lovească pe xxx. La un moment, a văzut că Alexei era însângerat, după care cineva a intervenit în ajutor, pentru a-i despărți. Apoi, Alexei a fost luat și transportat la spital, pe drum i-a fost acordat primul ajutor medical, pentru a-i opri sângerarea din zona gâtului; - *declarațiile martorului Caraman A.*, care a declarat că pe Pantelev E. îl cunoaște mai mult de 8 ani, iar pe xxx de 5 ani. În ziua incidentului, seara a ieșit cu inculpatul din oficiu și a văzut că în bar este aprinsă lumina. Au intrat în bar, dar acolo se afla xxx cu o doamnă și un domn. S-au salutat cu victima și s-au așezat la o masă. Pantelev E. s-a apropiat de tejghea, iar xxx s-a sculat și s-a dus după el. Peste o perioadă, a auzit o discuție care avea loc cu voci ridicate. Când s-a întors, a văzut 3 persoane, xxx, un băiat, barmenul și o domnișoară. Barmenul l-a dat într-o parte pe victimă, iar domnișoara striga. Apropiindu-se a văzut că la Pantelev E. era ruptă scurta. Ei se contrau cu voce tare și el i-a spus lui Pantelev E. să plece de acolo, deoarece toți sunt împotriva lui. În afară de persoanele nominalizate în bar nu mai era nimeni. Barul nu lucra, însă ei se cunoșteau cu barmenul de aceia au și intrat. Conflictul nu l-a văzut, deoarece se afla cu spatele și în mâna lui Pantelev E. nu a văzut nimic. Nu a văzut ca inculpatul să lovească. Scurta lui Pantelev E. era murdară, iar haina lui Volcov A. era

udă de bere, precum și alte probe.

Deci raportând, considerațiunile teoretice, la circumstanțele cauzei și cumulum de probe, Colegiul constată că din declarațiile părții vătămate și a martorilor rezultă cert că inculpatul a participat la conflictul din 17.04.2013, unde a întreprins acțiuni huliganice în privința părții vătămate xxx, cauzându-i lovituri.

La fel, Colegiul penal denotă faptul că, instanțele judecătorești urmează să delimiteze huliganismul de alte infracțiuni în dependență de sensul și orientarea intenției făptuitorului, de motivele, scopurile și circumstanțele acțiunilor săvârșite de el. Însă, în cazurile în care asemenea acțiuni au fost însoțite de o încălcare grosolană evidentă a ordinii publice de către făptuitor și au exprimat o vădită lipsă de respect față de societate, aceste acțiuni urmează a fi calificate drept huliganism.

Astfel, argumentele recurentului, precum că nu a fost demonstrată vinovăția inculpatului în infracțiunea de huliganism agravat (art.287 alin.(3) Cod penal), sunt neîntemeiate, deoarece potrivit legislației în vigoare, huliganismul săvârșit cu aplicarea altor obiecte pentru vătămarea integrității corporale sau a sănătății, la care se referă toate obiectele pe care le-a avut și utilizat făptuitorul la săvârșirea infracțiunii, se încadrează în alin.(3) al normei penale sus menționate.

În speța dată, cert s-a constatat că Pantelev E. a fost inițiatorul conflictului din 17.04.2013, care a fost comis într-un loc accesibil publicului și anume, la terasa barului xxx situat pe str. xxx, xxx, în prezența mai multor persoane care se aflau în acel local, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanei, cu aplicarea unui obiect pentru vătămarea integrității corporale sau a sănătății, și anume a ciobului de sticlă, acțiuni însoțite de încălcarea grosolană a ordinii publice care se deosebesc printr-o obraznicie deosebită, fapt confirmat prin raportul de expertiză medico-legală, care confirmă la partea vătămată xxx a leziunilor corporale ușoare, exprimându-se totodată cu cuvinte necenzurate, fapt confirmat prin probele enumerate mai sus. Astfel, din conținutul hotărârii atacate rezultă că instanțele de fond corect au constatat faptele și circumstanțele săvârșirii infracțiunii incriminate inculpatului în baza art. 287 alin.(3) Cod penal, descriindu-le în partea descriptivă, ulterior motivându-se concluzia de vinovăție prin cumulum de probe administrate în cauză, nefiind stabilită presupusa eroare de drept invocată de către recurent.

Acestea fiind menționate, instanța de recurs conchide, ca neîntemeiate afirmațiile recurentului precum că „*instanța de apel a menționat că nu este necesar ca un anumit local să funcționeze oficial, pentru ca fapta să fie considerată că a fost comisă în loc public*”, astfel, după părerea avocatului, în speță, nu a fost încălcată ordinea publică, deoarece localul se afla în reparație și nu era deschis, or, probele descrise mai sus dovedesc contrariul.

În concluzie Colegiul penal constată că probele administrate în cauză dovedesc în mod cert, că inculpatul Pantelev E. este vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin.(3) Cod penal. Așadar, atât instanța de fond, cât și cea de apel au soluționat cazul examinând toate probele în ansamblu, unele probe fiind motivat respinse, altele acceptate. Totodată Colegiul statuează, că la aprecierea probelor judecătorești sunt independenți, nefiind legați de opinia altor persoane, iar dezacordul unei părți în acest sens nu echivalează cu o eroare ce ar da temei de casare a unei hotărâri de condamnare sau de achitare. Colegiul constată că la caz nu este prezentă nici o discordanță între cele reținute de instanțele de fond și apel și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

Referitor la argumentul recurentului, prin care consideră că în speță au fost încălcate prevederile art. 63 alin. (2) pct. 3) Cod de procedură penală, deoarece, calitatea de bănuț, Pantelev E. a obținut-o din momentul pornirii urmăririi penale, adică din data de 25 aprilie 2013, iar această calitate a fost menținută mai mult de 6 luni, precum și a fost pus sub învinuire cu încălcarea termenul prevăzut de lege, Colegiul penal îl consideră neîntemeiat, reținând următoarele.

La data de 07 mai 2013, Pantelev Eduard a fost recunoscut în calitate de bănuț, însă a refuzat să depună careva declarații (f.d.53, 56, vol.I), iar la 20 iunie 2013, a fost emisă ordonanța de punere sub învinuire, care a fost adusă la cunoștință lui Pantelev E. la 29.11.2013.

În acest sens, instanța ține să menționeze că, ordonanța de punere sub învinuire a fost emisă la 20.06.2013, adică peste o lună și 13 zile după ce Pantelev E. a obținut calitatea de bănuț, fiindu-i incriminată comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin.(3) CP. Ulterior, Pantelev E. a parasit teritoriul Republicii Moldova, din care motiv la acel moment (adică 20.06.2013) nu i-a fost adusă la cunoștință actul procedural.

Prin urmare, la momentul când bănuțul a apărut, acestuia i-a fost

adusă la cunoștință ordonanța de punere sub învinuire din 20.06.2013 (f.d.76, vol.I), adică în termenul prevăzut de lege.

Astfel, Colegiul penal constată, că este greșită opinia avocatului precum că, în speță, calitatea de bănuț, Pantelev E. a obținut-o din momentul pornirii urmăririi penale.

Sub acest aspect, în cazul în care inculpatul sau avocatul acestuia au avut obiecții față de menținerea în calitate de bănuț, aceștia au avut posibilitatea, în baza art. 313 CPP să depună plângere judecătorului de instrucție împotriva actelor ilegale ale organului de urmărire penală, însă nu au făcut, ceea ce se prezumă că au fost de acord cu acestea.

Ordonanțele de recunoaștere în calitate de bănuț și punere sub învinuire sunt acte procedurale și în cazul în care sunt încălcate prevederile legale referitoare la recunoașterea în calitate de bănuț sau la punerea sub învinuire a persoanei, prin prisma art. 251 alin. (2) CPP, nu atrag nulitatea absolută a actelor procedurale respective.

Mai mult ca atât, la 29.11.2013, învinuitului Pantelev E. în prezența apărătorului său, le-au fost prezentate materialele cauzei penale, iar după ce aceștia au luat cunoștință cu ele, careva cereri sau demersuri nu au declarat (f.d.84-85, vol.I).

Potrivit alin. (4) al art. 251 Cod de procedură penală, încălcarea oricărei alte prevederi legale decât cele prevăzute în alin. (2), atrage nulitatea actului dacă au fost invocate în cursul efectuării acțiunii – cînd partea este prezentă, sau la terminarea urmăririi penale – cînd partea ia cunoștință de materialele dosarului, sau în instanța de judecată – cînd partea a fost absentă la efectuarea acțiunii procesuale, precum și în cazul în care proba este prezentată nemijlocit în instanță.

Astfel, Pantelev Ed., constatând că i-au fost încălcate drepturile și libertățile constituționale, nu a fost lipsit de dreptul de a contesta ordonanța de bănuț și de punere sub învinuire, inclusiv, și alte acte sau acțiuni ale organului de urmărire penală judecătorului de instrucție în conformitate cu prevederile art. 313 CPP și în termenii stabiliți de această normă procesual-penală.

În sensul art. 230 alin. (2) Cod de procedură penală, în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

Cât privește argumentul invocat de avocat, că instanța de apel a început

examinarea cauzei în completul de judecată: Șpac A., Brînză L. și Negru M., iar ulterior un membru al acestuia a fost modificat și inclus judecătorul Furdui S., însă la materialele cauzei lipsește dispoziția președintelui instanței privind modificarea completului de judecată, astfel instanța nu a fost compusă potrivit legii, fapt ce constituie temei de casare a deciziei instanței de apel cu remiterea cauzei la rejudecare, Colegiul penal îl consideră ca neîntemeiat, menționând următoarele.

Instanța de recurs atestă că la examinarea cauzei în apel încălcări ale legislației procesual-penale, nu au fost comise, inclusiv au fost respectate prevederile art. 31 Cod de procedură penală.

Potrivit art. 30 alin. (5) Cod de procedură penală, apelurile împotriva hotărârilor judecătorești în cauzele penale se judecă în complet format din 3 judecători, care trebuie să rămână același pe tot parcursul judecării cauzei.

Art. 31 alin. (3) CPP, prevede că, în cazul în care cauza se judecă de un complet format din 3 judecători și unul din aceștia nu poate participa în continuare la judecarea cauzei din motive prevăzute de lege, și anume (*de boală îndelungată, deces sau din motivul eliberării din funcție în condițiile legii*) acest judecător este înlocuit de un alt judecător, prin încheiere motivată, emisă de președintele Curții de Apel, iar cauza se judecă în continuare.

Din materialele cauzei rezultă că, completul de judecată în componența: Șpac A., Brînză L. și Negru M., a început examinarea cauzei.

Prin încheierea președintelui Curții de Apel Chișinău din 06.06.2016, în legătură cu faptul că judecătorul Șpac A. care a făcut parte din completul de judecată nr.7, în componența căruia s-a început examinarea cauzei penale în privința lui Panteleev E. s-a aflat în concediul de odihnă anual, s-a dispus examinarea cauzei în următoarea componență: Negru M., Brînză L. și Furdui S.

Ulterior, prin decretul Președintelui Republicii Moldova din 12.07.2016, judecătorul Șpac A. a fost eliberat din funcție, în legătură cu atingerea plafonului de vârstă.

Completul de judecată nominalizat mai sus, a continuat examinarea cauzei în fond, respectiv a adoptat hotărârea în cauza dată, care au și semnat decizia motivată.

Prin urmare, președintele Curții de Apel Chișinău a fost în drept să modifice componența completului de judecată, astfel, în speță fiind format legal un nou complet de judecată, care era valabil la judecarea apelurilor,

fiind dispusă prin încheiere motivată (f.d.4, vol.II).

Cu referire la motivele invocate de recurent, precum că în instanța de apel a înaintat demersuri referitor la audierea martorilor Chipercean S., Caraman A., Codreanu V., Coptu M., Turculeț V., Pogreban V., Derevenco O. și Vrabie R., pe care instanța le-a admis, însă nu a putut asigura prezența tuturor martorilor deoarece instanța de apel nu i-a eliberat citații în privința acestora, astfel martorii au refuzat de a se prezenta în cadrul ședințelor de judecată, prin urmare consideră că a fost lipsit de posibilitatea de a-i apăra interesele inculpatului în cadrul ședinței instanței de apel, Colegiul penal conchide că, motivele date, urmează a fi respinse, deoarece nu are nici un suport legal și contravine materialelor cauzei.

Potrivit materialelor cauzei rezultă că la ședința de judecată în instanța de apel din 23.05.2016, avocatul Coptu S. a înaintat un demers de a fi audiați martorii Chipercean S., Caraman A., Codreanu V., Coptu M., Turculeț V., Pogreban V., Derevenco O. și Vrabie R., demers care a fost admis, și la aceeași dată, a fost audiat martorul Caraman A., iar ședința fiind amânată pentru data de 06.06.2016, cu asigurarea prezenței martorilor.

Astfel, la data respectivă, a fost prezent martorul Vrabie R., care nu a fost posibil de audiat, deoarece nu avea la el actul de identitate, iar în privința celorlalți martori avocatul a comunicat instanței că martorii: Casapu M. este internat în spital, Codreanu V. i-a promis că se va prezenta împreună cu partea vătămată, însă telefonul îi este deconectat, Chipercean S. a refuzat să se prezinte deoarece solicită să-i fie prezentată citație cu 5 zile înainte de ședință, asupra celorlalți martori Pogreban V. și Turculeț V. a renunțat la audierea lor, neavând posibilitatea de a-i asigura prezența lor.

Ulterior, la 20.06.2016, au fost audiați martorii Caraman A. și Vrabie R., iar în privința celorlalți trei, adică Chipercean S., Codreanu V. și Casapu M., apărătorul Coptu S. a declarat că nu insistă asupra audierii lor.

Astfel, Colegiul reține că inculpatului Pantelev E. nu i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil prin faptul că, după părerea avocatului, el a fost lipsit de posibilitatea de a apăra poziția clientului în instanța de apel, deoarece aceasta nu i-a eliberat citații privind asigurarea martorilor în cadrul ședințelor de judecată, deoarece probele enumerate nu sunt indicatorii în raport cu obiectul probațiunii din cauză. Mai mult că, pentru confirmarea elementului de fapt care constituie obiectul probei, au fost administrate suficiente mijloace de probe pertinente și concludente în cauza penală, care dovedesc cu

certitudine vina inculpatului Pantelev E, astfel încât contradictorialitatea invocată de recurent nu denotă caracterul ilegal al hotărârilor contestate.

Cât privește motivul că instanța de apel nu a dat răspuns la fiecare argument și motiv invocat în apel, astfel prin hotărârile instanțelor judecătorești lui Pantelev Ed. i-a fost încălcat dreptul prevăzut de art. 19 alin.(3) Cod de procedură penală – *accesul liber la justiție*, precum și art. 6 CEDO – *dreptul la un proces echitabil*, Colegiul penal ține să menționeze următoarele.

Potrivit dispoziției art. 19 alin. (1) și (3) CPP, orice persoană are dreptul la examinarea și soluționarea cauzei sale în mod echitabil, în termen rezonabil, de către o instanță independentă, imparțială, legal constituită, care va acționa în conformitate cu prezentul cod. Organul de urmărire penală are obligația de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei, de a evidenția atât circumstanțele care dovedesc vinovăția bănuitului, învinuitului, inculpatului, cât și cele care îl dezvinovățesc, precum și circumstanțele care îi atenuează sau agravează răspunderea.

Norma art. 24 alin. (2) și (3) CPP prevede că, instanța judecătorească nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. Părțile participante la judecarea cauzei au drepturi egale, fiind învestite de legea procesuală penală cu posibilități egale pentru susținerea pozițiilor lor. Instanța de judecată pune la baza sentinței numai acele probe la cercetarea cărora părțile au avut acces în egală măsură. Alin. (4) al aceleiași norme prevede că, *părțile în procesul penal își aleg poziția, modul și mijloacele de susținere a ei de sine stătător, fiind independente de instanță, de alte organe ori persoane.*

Totodată, instanța de recurs ține să menționeze că, potrivit art. 314 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de judecată, la judecarea cauzei, creează părții acuzării și părții apărării condițiile necesare pentru cercetarea multilaterală și în deplină măsură a circumstanțelor cauzei.

În acest context Colegiul atestă că, conform art. 315 Cod de procedură penală, procurorul, partea vătămată, partea civilă, apărătorul, inculpatul beneficiază de drepturi egale în fața instanței de judecată în ce privește administrarea probelor, participarea la cercetarea acestora și formularea cererilor și demersurilor.

În ceea ce privește susținerea recurentului referitor la nemotivarea

hotărârii instanței de apel Colegiul reiterează practica CEDO (*cazul Ruiz Torija vs Spania*, 09.12.1994), unde Curtea menționează că instanțele judecătorești naționale trebuie să-și motiveze deciziile în temeiul articolului 6 § 1 al Convenției. Totuși, instanțele judecătorești nu sunt obligate să ofere răspuns detaliat la fiecare argument și extinderea la care se aplică această obligație de a prezenta motive poate să varieze în dependență de caracterul deciziei. Motivele deciziei pot fi, de asemenea, deduse din circumstanțele cauzelor.

Or, în cazul în care instanțele de fond și-au motivat hotărârile adoptate, indicând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CEDO Garcia Ruis vs. Spaniei, Helle contra Finlandei*).

Așadar, ținând cont de cele menționate mai sus Colegiul conchide că, instanța de apel a examinat cauza multilateral, adoptând decizie motivată și argumentată, care conține răspunsuri clare asupra tuturor motivelor invocate.

Prin urmare, noțiunea de proces echitabil presupune că instanța națională trebuie să examineze, în mod real, problemele esențiale care i-au fost supuse dezbaterii, astfel, un argument a cărui influență poate fi decisivă pentru soluția în speță necesită "*un răspuns specific și explicit*" (*cauza Ruiz Torija vs Spania din 09.12.1994*), așa cum s-a procedat, de altfel, în speța supusă judecării.

Motivele apărătorului prin care susține că instanța de apel a adoptat o hotărâre nemotivată ține de modul de apreciere a probelor acuzării în alt mod decât cel dorit de recurent, iar faptul că instanța de apel nu a apreciat probele în modul solicitat de autorul recursului nu constituie motiv de a afirma că instanța de apel a pronunțat o hotărâre nemotivată.

Sub acest aspect, Colegiul penal reține că, în instanța de apel nu au fost încălcate prevederile art. 6 CEDO și anume, instanța în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apeluri, cauza penală în privința inculpatului Panteleev Ed. a fost judecată cu respectarea dreptului la un proces echitabil, în mod public și în termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită prin lege, fiind adoptată o hotărâre legală și întemeiată.

Instanța de recurs menționează că în acțiunile inculpatului sunt prezente

semnele constitutive ale infracțiunii imputate, iar nerecunoașterea vinovăției de către inculpat în comiterea infracțiunii de huliganism, nu poate servi temei de achitare, de vreme ce în cursul judecării cauzei au fost administrate suficiente probe care confirmă cu certitudine vinovăția lui Pantelev Ed. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin.(3) Cod penal și este apreciată de către instanța de recurs drept o modalitate de exercitare a dreptului la apărare, urmărind scopul evitării răspunderii penale.

Prezența circumstanțelor nominalizate permit instanței de recurs să concluzioneze asupra inadmisibilității recursului declarat pe motiv că acesta este vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Coptu Sergiu în numele inculpatului Pantelev Eduard, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 iunie 2016, în cauza penală în privința lui *Pantelev Eduard*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 25 august 2017.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti